

Toplumsal Kabule Hazır Mıyız

— safdeha · 07 Eylül 2016

Müslüman idareciler ne zaman adaletten uzaklaştılar, adaleti eline alan küfür güçlendi ve Müslüman ezildi küfrün idaresinde! Ne zaman Müslüman idareciler adaleti savundular, zerre kişiye zarar gelmesin dediler, Selçuklu oldular, Osmanlı oldular... Haçlı savaşlarında, Küfrü perişan ettiler... Alaattin Keykubat'ları, Fatihleri, sultan Abdulhamit'leri yetiştirdiler, küfrü tarumar ettiler.

Müslüman, Küfre güçlü olduğunda zulüm etmez: Onu tebaası kabul eder ve korur. Ama küfür ne zaman güçlüdür onun Müslümanı korumak gibi bir kaygısı asla yoktur. Müslüman Allah'ın halifesi, Peygamber efendimizin ümmetidir. hem adil hem de merhamet ve tevazu sahibidir.

Biz herkesi İslam'ı yaşamaya davet edecek, irşat etmeye gönüllü elçileriz. Bizde kin, haset, öfke, intikam alma, kusur arama duyguları yoktur. Biz sabır ederiz, yani insanların düzelmesi için elimizden geleni yaparız. Sonra ise, tevekkül ederiz. Yani o sabrın sonucunu Allah'a bırakır, asla kederlenmez ve sonucunu bekleriz. Biz her şeyi Allah rızası için yapar, asla aşırılığa kaçmaz, orta yolu takip ederiz. Ayetlerde, "Kun feyekün" yani Rabbim ol der olur. Rabbimizin yapamayacağı bir şey yok ama bizim yapmamızı istiyor. Hem de Rabbim kullarına rahmet eder. İşleyeceği günahını durmadan erteler rahmetiyle ve ısrarı üzerine en sonunda yaratır. Allah sabır edenlerin en yücesidir. Eğer Allah sabretmeseydi, kim yaşayabilirdi ki bu dünyada?

Mesele, kişinin ne derece iman sahibi olduğu, dediklerinde ne kadar ihlase ve samimiyete sahip olduğu bir sınava tabi tutulmasıdır. Kişi karşılaştığı sınavlarda, izlediği gerçek yolunun ne olduğunu belli eder. Yoldan çıksa, hemen tövbe kapısını çalar. Rabbim affeder. Eğer sınav olmasaydı, Allah niçin cennet vaat ederdi ki... Bu dünya cennet olurdu! Sınavdan iyi not almaya bakmalı, geçmek için. Başkasının ne yaptığına değil, bizim ne yaptığımıza bakmalıyız.

Ne İslam düşmanı biter, ne de bu sınavlar. Mesele, bunun bilincinde olduğumuz, nereden gelip nereye gideceğimiz, gerçek iman sahipleri olmamızdır. Fatih süresinde dediğimiz gibi, "Rabbim yalnızca sana ibadet eder, yalnızca senden yardım dileriz!" diyebilecek ve bu ayeti kesin kuralımız kabul edip yaşayacak bir hayata sarılmalıyız.

İşte şu kadar düşük faizle ev, araba, saray alınacak, işte falan şeyh bizi kendisi gibi yaşamamızı sürdürürsek cennete gidermişiz diyecek, işte falan öyle günahkâr ki, benim kalbim ondan temiz, ben ibadet etmiyorum ama bu halimle Allah benden razı olacak, ben istediğim gibi yaşamaya devam etmeliyim diyecek, işte azıcık şarap içsem, azıcık sigara içsem, azıcık kumar oynasam ne olacak... Gibi binlerce yoldan kendimizi uzaklaştırmalıyız. kendimize ilk önce adaletli olmalıyız. Çünkü her günah bize zarar vermektedir. İnsan eğer kendine adaletli olursa, başkasına zarar verir mi?

Müslüman yaşamına adaleti sokmalı... Haksızlığa uğradığında şu ayeti düşünmeli, "Kişi eğer hayatında fayda-güzellikler yaşıyorsa bu Allah'tandır, eğer kötülük görüyorsa, yaptığı veya yaşadığı kendi tercih ettiği amelindendir..." . Eğer biz Allah'a safı kul olur, onun emrettiği gibi öğrenir ve yaşarsak, çevremizde ne savaşlar olur, ne cehaletimizden sömüren olur, ne de darbeler olur.

Birbirimize kötülükten el çektirebilmek için, öğüt vermekte, örnek olmakta yarış halinde olalım. Günahı yaşayacakken ayıp demeyi yeniden öğrenelim. Kimse görmüyorsa Allah bizi görüyor'u yaşamımızda düstur edinelim. Bu denilenlerden dolayı kimseye küsmeyelim, aksine o kişinin elinden öpelim bu uyarısı için. Eğer çevremizde yaşanan günah yoksa, o günah-fitne nasıl yayılabilir ki? Bu toplumsal kabule hazır mıyız?

Saffet Kuramaz